

25 Μαΐου 2016

Ιερομόναχος Γαβριήλ Αγιορείτης (1818 - 25 Μαΐου 1911) (Γέροντας Μωυσής Αγιορείτης)

/ [Πεμπουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Γεννήθηκε στο χωριό Άγιος Γεώργιος Νηλείας του Πηλίου το 1818, ο κατά κόσμον Γεώργιος Γαμβρέλης. Ο πατέρας του Ιωάννης μετέβη στο Άγιον Όρος κι εκάρη μοναχός με τ' όνομα Ιωάσαφ, στο παρά τις Καρυές Ιβηρίτικο Κελλί της Αγίας Άννης. Η αδελφή του Γέροντος Ιωάσαφ Ασήμω είχε έναν υιό, ο οποίος ακολούθησε τον θείο του, εκάρη μοναχός και ονομάσθηκε Ακάκιος. Τον πατέρα του μιμήθηκε στη μοναχική αφιέρωση και ο υιός του Γεώργιος, ο οποίος στην κουρά του κλήθηκε Γαβριήλ.

Το 1869, υστέρα από εύρεση ενός θησαυρού στο κτήμα τους, ανακαίνισαν το Κελλί τους. Το 1864 αναχώρησαν και οι τρεις για την ιδιαίτερη πατρίδα τους κι εγκαταστάθηκαν στο παρακείμενο μοναστήρι των Παμμεγίστων Ταξιαρχών, το οποίο ανακαίνισαν, εξωράισαν και καλλώπισαν. Ο Γέροντας Γαβριήλ φρόντισε για τις εκκλησίες του χωριού του και για την καλή λειτουργία του σχολείου, το οποίο συντηρούσε με τακτικές και πλούσιες δωρεές έως της κοιμήσεώς του.

Άφησε φήμη φιλόθεου, φιλόανθρωπου και φιλόξενου ηγουμένου. Η θύρα της καρδιάς του και της μονής του ήταν ανοιχτές για όλους πάντοτε. Έφερε το άρωμα του Περιβολιού της Παναγίας και το ένωσε με την ασκητική πηλιορείτικη παράδοση. Ο Γέροντας Γαβριήλ ήταν ένας αληθινός άνθρωπος του Θεού, ένας γνήσιος δούλος του, ένας αγιοπνευματικός και χαρισματούχος ιερωμένος. Η θερμή του πίστη, η ανυπόκριτη ευλάβεια, η ευαγγελική ανεξικακία, η κατανυκτική προσευχή του άγγιζαν τις καρδιές των ταπεινών προσκυνητών και άνοιγαν τους ουρανούς για την έκχυση θείου ελέους και παραμυθίας. Η αγάπη του απλού λαού προς το πρόσωπό του άγγιζε τα όρια της λατρείας. Για όλους ο μακάριος Γέροντας υπήρξε στοργικός πατέρας, φωτισμένος διδάσκαλος, έμπειρος ιατρός, φύλακας και προστάτης. Κυρίως όμως ήταν μεσίτης προς Θεόν και φίλος των Αρχαγγέλων με την καθαρή ζωή του. Ικέτευε νυχθήμερα τον Ταξιάρχη Μιχαήλ και τον Αρχιστράτηγο Γαβριήλ να πρεσβεύουν στον Κύριο υπέρ σοβαρώς ασθενών, ψυχικώς και σωματικώς, πολλών ανθρώπων. Οι Παμμέγιστοι Ταξιάρχες έσκυβαν και άκουγαν τις δεήσεις του και προσέτρεχαν στα προβλήματα των πονεμένων και πενομένων. Οι πιστοί είχαν ταυτίσει τον Γέροντα με τον Αρχάγγελο Μιχαήλ, η αυστηρή εικόνα του οποίου δέσποζε στο τέμπλο της μονής. Το πετραχήλι του Γέροντος θαυματουργούσε σε δαιμονισμένους, κωφάλαλους και άλλους ασθενείς, σε παιδιά, ακόμη και σε Τούρκους.

Ο Γέροντας τη φύλαξη της μονής του είχε αποθέσει στους Ταξιάρχες. Διακρινόταν για τη μακροθυμία του, την αφιλονικία του, το φιλήσυχο και φιλόσιο πνεύμα του. Αναφέρεται ότι τον κοσμούσε και το προορατικό χάρισμα, όπως και το διορατικό.

Το 1905 εκάρη μεγαλόσχημος μοναχός και ονομάσθηκε Μιχαήλ. Με διαύγεια και καθαρότητα πνεύματος έμεινε έως της μακαρίας τελευτής του.

Ανεπαύθη εν Κυρίω στις 25.5.1911. Κατά παράδοξο, για την εαρινή εποχή, τρόπο την ημέρα εκείνη είχε μία φοβερή χιονόπτωση. Το χιόνι έφθασε έως το μισό μέτρο. Όλα λευκά, όπως λευκή ήταν η ψυχή του οσίου Γέροντος. Ετάφη παρά το Καθολικό της μονής. Η σημερινή φιλόθεη και φιλάγια αδελφότητα σύναξε τα οστά στο οστεοφυλάκιο. Ανάμεσά τους θα είναι και του Γέροντος. Ορισμένες φορές μία λεπτή ευωδία κατακλύζει τον ιερό χώρο. Φαίνεται ότι ο Γέροντας δηλώνει την ευλογημένη παρουσία του. Στο αρχονταρίκι της μονής δεσπόζει η σεβάσμια μορφή του στην ωραία ελαιογραφία.

Πηγες - Βιβλιογραφία

Ιεράς Μονής Παμμεγίστων Ταξιαρχών Αγίου Γεωργίου Νηλείας Πηλίου, Γέρων Γαβριήλ, Ιωάσαφ Αγιορείτης, ο τελευταίος κτήτωρ και ηγουμενος της Ι. Μονής Παμμεγίστων Ταξιαρχών Αγίου Γεωργίου Νηλείας Πηλίου (1864-1911), Ανακοίνωση στη Γ΄ Επιστημονική Ημερίδα του Ιστορικού Αρχείου της Ι. Μ. Δημητριάδος «Άγιον Όρος- Πήλιο-Μαγνησία, 15ος-20ός αιώνας: Μία αμφίδρομη σχέση». 4.12.2004.

Πηγή: Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, «Μέγα Γεροντικό ενάρετων αγιορειτών του εικοστού αιώνας, τόμος Α΄ 1901-1955, σελ. 102-103